

Bijbelwoorden en hun toepassing

Romeinen 8:28; Jakobus 1:6

In 2 Timoteüs 3:16 schrijft Paulus aan Timoteüs dat elk Schriftwoord nuttig is om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden. Vaak willen wij elkaar dan ook bemoedigen, aanvuren, ondersteunen en troosten met Bijbelverzen. En soms ook wel eens corrigeren, of helpen om bepaalde stappen te nemen. Het is goed om Gods Woord hiervoor te gebruiken en het zo bij anderen in herinnering te brengen. Het kan helpen op momenten dat we met vragen en twijfels zitten, dat we keuzes moeten maken, verdriet of moeite hebben, of in allerlei andere situaties. Maar we dienen toch ook doordacht ermee om te gaan.

Het kan namelijk gebeuren dat we een vers, een zinsnede of een gedachte uit de Bijbel citeren, zonder de context ervan te respecteren; en we doen niet eens met opzet, of om de Bijbel verkeerd te gebruiken. Maar we doen soms gewoon onvoldoende moeite om ons eerst te verdiepen in de woorden van de Schrift, voordat we ze gaan gebruiken. Of we hebben niet de tijd genomen om de tekst eerst eens nader te bekijken. Of we gaan eruit van hoe een tekst eerder aan ons is gepresenteerd tijdens een preek, een Bijbelstudie, of een artikel of boek dat we hebben gelezen. We hebben het hier dus niet over een verkeerde motivatie of verkeerde bedoelingen, laat dat duidelijk zijn. Maar een verkeerd begrip en dus een verkeerde toepassing van een Bijbelvers kan gemakkelijk gebeuren. *Daarover* willen we het hier hebben aan de hand van twee voor de hand liggende Bijbelverzen, waarmee dit wel vaker gebeurt.

Laten we de twee Bijbelcitaten eerst eens lezen. Het eerste Bijbelvers komt uit de brief van Paulus aan de Romeinen: ‘Wij weten nu dat God alle dingen doet

meewerken ten goede' (Rom. 8:28a). Het tweede komt uit de brief van Jakobus: 'Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelend, want wie twijfelt gelijkt op een golf van de zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt' (Jak. 1:6).

Citaat uit Romeinen 8

De woorden uit Romeinen 8: 'Wij weten nu dat God alle dingen doet meewerken ten goede' (vs. 28a), worden vaak geciteerd om iemand te bemoedigen die het moeilijk heeft en het voor iemand niet gaat zoals was gehoopt. Aan dit vers ontlene we dan de gedachte dat het wel weer goed komt, en de tegenslag tot iets goeds zal leiden. Dat het probleem wel zal worden opgelost en misschien wel tot iets beter zal leiden. Wat er ook gebeurt, God zal ervoor zorgen dat het weer goed komt. We kunnen aan situaties denken zoals bijvoorbeeld dat je je baan verliest, dat je auto het laat afweten, het moeilijk gaat met de opvoeding van de kinderen, je ernstig ziek raakt en dergelijke. Daarbij stellen we dan dat God alle dingen kan gebruiken om ze aan te wenden, zodat wat mis gegaan is toch weer goed komt. Maar uit de praktijk alleen al weten we dat God niet altijd hiervoor zorgt, en dus geeft Hij die belofte hier ook niet.

Dit is dan ook helemaal niet het onderwerp van de zinsnede uit Romeinen 8. Romeinen 8 is de apotheose, het hoogtepunt van de uiteenzetting die Paulus heeft gegeven over het evangelie in de eerste acht hoofdstukken van zijn brief (zie Rom. 1:1, 15). In de hoofdstukken 9-11 zal hij spreken over de rol van Israël met betrekking tot het evangelie, en in de hoofdstukken 12-16 heeft hij het over de praktische toepassing van het evangelie in ons dagelijks leven.

Maar nu terug naar hoofdstuk 8 en ons citaat. Het valt al snel op dat Paulus het hier heeft over de voleinding, de vervulling, de volmaking van alle dingen. We lezen over het levend maken van onze sterfelijke lichamen (vs. 11), over het erfgenaam zijn van God en het mede-erfgenaam zijn met Christus, waarbij wij mogen delen in Zijn heerlijkheid (vs. 17). We lezen over de heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden (vs. 18), en verder over de bevrijding van de hele schepping bij het openbaar worden van de zonen van God. Daarbij wordt ook de schepping verlost van de vruchteloosheid en de vergankelijkheid, zoals dat ook geldt voor onszelf. Want bij de vervulling van het zoonschap, de eindfase ervan, zullen ook onze sterfelijke lichamen worden verlost (vs. 19-23). Dat is de hoop, de zekere verwachting, die hoort bij onze behoudenis (vs. 24a).

Wat is het summum van de hoop, van onze verlossing en vervulling? Is dat niet dat wij helemaal gelijkvormig zijn geworden aan het beeld van Gods Zoon, zodat Hij de Eerstgeborene is onder vele gelovigen die helemaal op Hem zijn gaan lijken (Rom. 8:29, vgl. 2 Kor. 3:18; Gal. 4:19)? Welnu, in die context schrijft Paulus dat God alle dingen doet meewerken ten goede. En dat ‘ten goede’ betekent dan dat wij steeds meer gaan lijken op Jezus. Dat wij innerlijk, in onze gevoelens en gedachten, en ook uiterlijk in ons doen en laten in overeenstemming zijn met de Heer Jezus Zelf. Want Hij heeft ons de Vader laten zien, en hoe de Vader is. Is dat niet het goede werk dat Hij in ons verricht. Dat is waar Paulus over spreekt in Filippenzen 1:6; en let wel, het is ‘tot de dag van Christus Jezus’. Op die dag zal Hij in ons gezien worden (2 Thess. 1:10).

Maar dit is niet alleen toekomstmuziek. Nee hoor, het is het dagelijkse werk dat God nu al aan ons verricht. Hiertoe laat God alle dingen meewerken. Dat kunnen positieve dingen zijn, en dat kunnen negatieve dingen zijn – zowel meevallers als tegenvallers, zowel voorspoed als tegenspoed. Wat het ook mag zijn, in alles zou het onze reactie moeten worden om ons te laten vormen naar het beeld van Jezus Christus.

Het vers uit Jakobus 1

Het andere vers waarover we ons willen buigen, staat in Jakobus 1. Dit vers luidt: ‘Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelend, want wie twijfelt gelijkt op een golf van de zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt’ (vs. 6). Dit Bijbelwoord ligt niet zo voor de hand ter bemoediging, maar eerder als een aansporing of een vermaning. De al te gemakkelijke lezing van dit vers is dat het fout is om te twijfelen als je voor iets bidt. Je moet *geloven* dat God jouw gebed zal verhoren, want anders geldt: ‘zo iemand moet niet denken dat hij iets van de Heer zal ontvangen’ (vs. 7). Ook hier toont de praktijk al dat dit vers zo niet mag worden gelezen. God hoort wel altijd onze gebeden, maar Hij verhoort ze niet altijd en zeker niet op de manier zoals wijzelf het zouden willen.

Laten we eerst naar de aanleiding voor dit bidden in geloof kijken, dat is namelijk het tekort schieten in wijsheid (vs. 5). De apostel Jakobus schrijft met het oog daarop, dat wij volmaakt en volkomen zijn (vs. 4), en dat ook in moeilijke situaties (vs. 2). Het gaat er dus om in moeilijke omstandigheden de wijsheid te hebben op die omstandigheden te reageren zoals God dat wil. Bij ‘wijsheid’ gaat het niet om theorie, maar om inzicht hoe te handelen in praktische situaties. Het is wijsheid in

de betekenis van het Hebr. chogmah, d.i. levenswijsheid, inzicht in de juiste levensweg.

Als christen gaat het erom dan te reageren zoals dit naar Gods gedachten is. Het moeten ons dus afvragen hoe we dienen te handelen zoals God dat wil in heel moeilijke situaties. Als we dan om wijsheid bidden, zo zegt Jakobus, dan zal God dat mild en zonder verwijt geven (vs. 5). Daarover gaat dit gebed en in die context moet het vers dan ook worden gelezen; en dit is niet zomaar toepasbaar op andere gebeden.

Dan volgt er in vers 6 nog wel een 'echter' of een 'maar'. Zeg maar, er zit een voorwaarde vast aan de toegezegde verhooring van dit gebed. Het moet namelijk in geloof zijn, en zonder te twijfelen. Om dit goed te begrijpen moeten we focussen op dat 'twijfelen' – in het Grieks 'diakrinomenos', wat tweemaal in ons vers voorkomt. Jakobus gebruikt dit woord ook nog een andere plaats in zijn brief, namelijk in hoofdstuk 2:4, waar het gewoonlijk vertaald wordt met 'onderscheid maken'. Het 'twijfelen' of 'onderscheid maken' betekent dan dat we eigenlijk in twee totaal verschillende richtingen denken. Het is het met zichzelf in strijd zijn.

Hou dit even vast, en we kijken weer naar hoofdstuk 1:7-8, waarin Jakobus verklaart dat iemand die twijfelt geen gebedsverhooring moet verwachten. In vers 7 staat namelijk een redengevend 'want'. De reden dat iemand die twijfelt geen antwoord moet verwachten, is namelijk dat die persoon 'innerlijk verdeeld' is (vs. 8). In het Grieks is dat 'dipsuchos', of letterlijk vertaald: 'dubbelbeziel', of 'tweezielig'. Om het begrijpelijker te maken kun je het vergelijken met het 'dubbelhartig' zijn uit Psalm 12:3. Jakobus gebruikt hetzelfde woord in hoofdstuk 4:8. Vers 4 van hoofdstuk 4 verklaart waar het om gaat. Het gaat over de wereld, die tegenover God staat. Vriendschap met de een betekent vijandschap met de ander. Hier lezen we in vers 3 dat zo iemand bidt, maar niet ontvangt; dus net zoals in hoofdstuk 1:7. Hij bidt namelijk verkeerd, en wel om zijn eigen hartstochten te bevredigen (Jak. 4:3). Het is nogal evident dat God dan niet kan en zal verhoren.

Nu we dat begrepen hebben, gaan we terug naar Jakobus 1:6-8. De betekenis van iemand die 'innerlijk verdeeld' is, is dus een persoon wiens hart voor een deel uitgaat naar God, maar voor een ander deel naar de wereld en naar zichzelf. Het staat in contrast met het *volkomen* zijn uit vers 4, wat 'één geheel' betekent. Het is iemand die enerzijds wel wil leven zoals God dat wil, maar anderzijds even sterk getrokken wordt door de wereld en door zichzelf. Als zo iemand God bidt om wijsheid, kan God dit dan verhoren? Dat wordt nogal moeilijk, want zoals vers 8 zegt: zo iemand is wankelmoedig, onberekenbaar in al zijn wegen. Het twijfelen gaat dus over het willen doen van Gods wil, maar tegelijkertijd willen leven voor

zichzelf en voor de wereld. Het twijfelen is dan ook rechtstreeks verbonden met het innerlijk verdeeld zijn. Aan zo iemand kan God niet de wijsheid geven om te handelen volgens Zijn wil.

Conclusie

Gods Woord, de Bijbel, kan op een unieke manier van betekenis zijn bij evangelisatie, pastoraat, bemoediging of vermaning; zolang dit maar gebeurt onder de leiding van de Heilige Geest en met een oprecht geweten. Maar evenzeer dienen we de Bijbeltekst te respecteren zoals die vanuit de oorspronkelijke intentie is geschreven, in de toenmalige en nog steeds actuele context, en met de toenmalige bedoeling. Dan mogen we het Woord van God rijkelijk delen met broeders en zusters, alsook toepassen op onszelf.

OudeSporen 2021

